

Garlandes

LIX Jocs Florals Premis Literaris Vila de Paterna 2023

Per al Premi Flor Natural de poesia

Títol/Lema: "Garlandes"

I. LA CANDELA

Ensumada la sentor del sofre,
humida flaire del desig,
esclata la traca del carnatge.

Encenalls de tu i de mi.

Còrpores i pólvores
teses i tendres en l'abordatge.

I com de gran és

Com n'és, veritat?

D'incommesurable.

L'amor que hi ha,
sota les flassades.

Envitricoll de pells
i de carn i de seda.

Vigia que em copsa
ajupit des del capçal,
de flama assuaujada
i voluptuós contorb.

L'entreclaror de foc
que escalfa la fosca.

Tibantor de metxa,
a punt d'exhaurir-se
mentre el socarrim,
neguitós i infal·lible,
ens enlluerna el cos,
ens abraseix l'ànima,
mentre l'espelma mor.

Inexorablement.

II. LA CIUTAT ENJOIADA

A Paterna

Jo tinc una ciutat entre l'esquena i el pit,
rodona i enrojolida, em batega compassada.

No té fam quan arriba l'estiu,
car pel seu tramat desfila la gentada.

Hi ha la música i hi ha el caliu,
posseeix també una faç policromada.

Assaciada de bell nou, de melodia, de dolç vi

i amb seus carrers de fragància destil·lada:

de voreres conquerides pels gessamins,
de balcons abocats sobre un tapís de randa.

No tem, esponerosa, la caiguda de la nit
car just a la fosca és quan esclata la vetlada.

Immensa la vila que niua vora el riu,
abeurada d'un Túria que naix a la matinada,
per nodrir de llentiscle, de coscoll i de pi,
la ribera d'un terme de fesomia assolellada.

Bosc de la Vallesa, tan aferradís a mi,
mulla'm de timonet, de romer i de carrasca.

Torna'm al poble ferm, decidit.

Ajuda'm, prest, a encetar la tornada.

Hi ha una sendera a la vora del camí:
just on comença la drecera cap a ma casa.

Jo tinc una ciutat entre l'esquena i el pit,
maternal i gojosa, em rep ben enjoiada.

No em retrau la distància, ni l'oblit.

Perllongat i exquisit, és el tast de l'abraçada.

El gaudi sobtat de l'encontre sentit,
allau de records que es fonen en la trobada.

On acaba l'enyor i comença el festí,
de la llar, de la festa, de la vida celebrada.

Jo tinc una ciutat entre l'esquena i el pit,
indubtable, immarcescible, eterna:

la meua vila endiumenjada.

III. SOTA LES GARLANDES

Apoquida es marceix la murta sobre els carrers,
al pas de les corredisses i les subtils petjades.
Fanalets de paper que es couen amb deler
arran de les façanes, sota les garlandes.

Engalanades avingudes al besllum del foc,
amarades de disbauxa i de pólvora roent.
Acullen la carcassa que mor a cremadent,
entre guspises i esclats, sota les garlandes.

Heus ací la reixa on m'aferre, cautelós.
Heus ací la traca que em serpenteja l'espina.
Sota les garlandes, festa de colors i trets:
estremiment d'èmfasi, de llum i de flama.

Hi ha el ressò d'una revetlla veïna,
cadenciós ressò que fa repicar la barriada.
Més enllà dels coets i la cridòria infantil,
a la fi del bulevard, en escenari encimbellada.

Ataüllla les flors que guarneixen el trespol,
d'un cel entapissat de pètals i paperassa.
Sanefes i brodats que cusen el firmament,
a través de les garlandes, vora la plaça.

Amants que passegen de la mà, enfervorits.
S'emmanillen després, a l'ombrall d'una murada.
Besos a contratemps, enrevessats i furtius,
arrabassats a la mitjanit, sota l'estel d'una garlanda.

Els acompanya novament l'enrenou del tro.
Un reclam ressona, queferós, a la seua espatla.
L'eco d'un petard, dissipat carreró endins.
Aroma de sofre i pols: garlandes de seda, garlandes de plata.

El puntual miracle de l'ornament escollit,
beneït enginy i beneïda traça.
Ciutat embolcallada en cotó i coets...
Sota les garlandes alenes i vius, ma vila estimada.

IV. PETITA MORT DEL COMIAT

“Cau lo sol, ve la fosca, mor lo dia;
vent de neu los meus ossos traspasà.
Fugí el temps del plaer i l’alegria:
mon arpa, callem ja...”

TEODOR LLORENTE , *Cant Darrer*

Hi un tel de mort en cada adéu.
Sobretot en el d’aquella flaire,
assaonada de tu, ufanosa i tènue,
quan travessa el llindar de la porta,
esvaïda en un instant, precisa,
com qui anhela la sort de fer una passa arrere...
Per tornar a celebrar miracle de la carn.

V. RESURRECCIÓ (DEL FANG I DE LA SANG)

Sóc arrendatari d'una horta fidel,
assortida de sucoses delícies i clarianes:
amb el seus fruits puntuals, saborosos,
amb l'esquerp arrap de l'esbarzer a les cames.

Mentre el trenc d'alba calfa l'herba de valent,
la rosada de la nit bada, glaçada, les canyes.
I fa miques la llavor primerenca,
per obrir-li el pas, encomanadís i ert,
al matoll enjogassat, pendent de renàixer.

VI. VESTIGIS DE FESTA

Dels encenalls de la foguera,
d'entre les cendres del banquet.
Destrie la garlanda intacta i sencera,
l'atzarosa flor escollida en l'embat darrer.

Esculpida per l'enjòlit d'una brava fúria,
ella és lament i ira, tremolor i espetec.
Batzegada pels designis del temps, espantadissa,
el seu és un testimoni encara ardent.

Recordatori apedaçat, fruit de pell marcida.
El seu tacte és vellutat, solemne, també ferm.
Adés i ara commemore el seu rastre orfe,
garlanda de garlandes acaronades pel vent.

On niuen els ocellets confegits amb cura?
Cap a on volen les aus fetes de paper?

Garlanda despenjada, hereva d'un goig que perdura.
Vull tornar a ser el teu vigia, sentinella penitent.